

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 49

ningen, sådan denna bedrifvits. Man hänvisar till den »folkloristiska» skolan såsom den, af hvilken man i en framtid kan hoppas säkra bidrag till läran om fantasi-verksamhetens lagar, äfven då det gäller den mythalstrande naturbetraktelsen. Så gör Viktor Rydberg i sin glänsande, fastän kanske alltför skarpa afhandling om mythologiens methodik. Äfven Sophus Bugge¹ har på mer än ett ställe angripit den gängse uppfattningen, hvilkens förnämsta codex är N. M. Petersens vältaliga och fängslande *Mythologi*.

Ännu svårare blir uppgiften, om man vill påvisa, att ej blott vid de mythiska figurernas uppkomst, utan äfven vid deras utveckling och öden i sagan alltjämt natur-symboliska drag framträda. Här torde tvifvelsutän Rydbergs anmärkning (II s. 430 f.) vara berättigad, att på detta mythens framskridna stadium de naturmakter, som personifierats, varit personligheter, af sina dyrkare betraktats och tillbedts såsom »verkligt personliga makter», som hafva sina personliga öden, sin individuela karaktär, och, när de tillika ha en naturmythisk betydelse, hafva det som »frambringare eller beherskare af vissa naturföreteelser, men ej som språkliga personifikationer af desamma.»

Denna anmärkning bryter stafven öfver sådana förmodanden som Hirschfelds, att t. ex. i berättelsen om Lokes antagande af laxskepnad finnes en hänsyftning på *die Wasserwärme*², att Lokes kärleksäfventyr beteckna, att *die alles belebende Wärme mit Luft, Wasser und Erde buhlt* (anf. arb. s. 15) o. s. v.

¹ Så t. ex. har han i afhandlingen *Iduns Æbler* (*Arkiv för nordisk filologi* V s. 7) uppträdt mot hypotesen, att Idunsmythen framkallats af äpplena i Danmarks trädgårdar. Han tror ej, att Vale betecknar den ljusare årstiden (*Studier* s. 218) eller att Nanna är »Blomsten, der visner, naar den lyse Sommer svinder» (s. 204).

² Se Hirschfelds afh. om Lokasenna, s. 48. Deremot kan man väl här finna ett förstelnadt minne af Loke såsom vattengud.